

[Gideon.]

Imidlertid ønsker jeg til den omtalte henstilling til den højtærede forsvarsminister om at tage dette spørgsmål op til yderligere undersøgelse og overvejelse på mit partis vegne at knytte den bemærkning, at vi dermed ikke på nogen måde har bundet os til noget. Vi har jo ikke haft lejlighed til i udvalget nærmere at undersøge, hvorledes f. eks. den svenske ordning virker, ligesom vi heller ikke har haft lejlighed til at drøfte den nye kommissionsbetænkning, som foreligger fra norsk side — noget, der ikke er gjort opmærksom på i den udvalgsbetænkning, som ligger til grund for dette lovforslag.

Vi vil som sagt se på dette spørgsmål. Vi har stadig den principielle indstilling, at det vil være det rigtigste, at vi får en ordning med en uafhængig anklagemyndighed; men vi vil vente med at tage stilling, til vi får disse yderligere oplysninger, for at vi kan blive klar over, hvad der taler for, og hvad der taler imod. Vi ønsker at se helt frit på det spørgsmål, om påtalemyndigheden — hvis vi skal have en selvstændig påtalemyndighed — bør formes som den civile påtalemyndighed, eller om man skal blive stående ved et militært anklagekorps, således som vi har det nu.

Ingmar Wagner: På den kommunistiske gruppes vegne kan jeg udtale, at vi stort set er tilfreds med de foreslåede ændringer. De følger jo mine forslag ved første behandling — omend de ikke er så vidtgående — og derfor vil vi kunne stemme for dem. Vi ser også med sympati på det ændringsforslag, som er stillet af det ærede medlem hr. Johs. Christiansen.

Herudover vil jeg gøre nogle bemærkninger om den ændring, som nu skal ske i tiltaleordningen. Jeg kom en del ind på dette spørgsmål ved første behandling og sagde, at vi med tilfredshed så på, at anklagemyndigheden fremover skulle arbejde efter de samme principper, som gælder for den borgerlige anklagemyndighed. Der er

efter vor opfattelse al grund til, at der meget snart fremsættes et sådant forslag, ikke mindst på baggrund af forhold, der er kommet frem under en række militære retssager. Jeg må måske henvise til en sag, der var for her i januar måned under auditør ved marinen Bent Pürschel; under sagens behandling ved østre landsret fremkom auditøren med ganske opsigtsvækkende udtalelser.

Det drejede sig om en værnepligtig mariner, som var blevet idømt 10 dages hæfte, vistnok fordi han havde forsøgt at smugle øl ind på kasernen imod givne ordrer. Vedkommende mariner havde appelleret dommen til landsretten, og under sagens behandling fremkom auditøren med den bemærkelsesværdige udtalelse, at det ikke var meningen, at domstolene i sådanne militære sager skulle svække de værnepligtiges disciplin ved at afsige domme, som kom til at afvige fra tidligere militære afgørelser. Hvis der, uanset om en soldat appellerer en dom, lægges pres på dommeren, for at han skal følge tidligere militære afgørelser, så er der al grund til, at denne ordning bliver taget op til revision. Derfor ser vi altså med tilfredshed på, at der senere — forhåbentlig snart — vil fremkomme et lovforslag om dette forhold.

Så vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om soldaternes friheder. Man har desværre ikke helt kunnet følge den opfattelse, som min gruppe nærer: at der bør gives soldaterne nogle flere fastsatte friheder; det finder vi noget mærkeligt, ikke mindst på baggrund af, at også den højtærede forsvarsminister jo har givet udtryk for, at soldaterne faktisk fik for lidt frihed. Det blev altså ikke bedre denne gang, men der er dog et par ting, som jeg gerne vil gøre den højtærede forsvarsminister opmærksom på i forbindelse med problemet om de fastsatte friheder, idet jeg har fået henvendelser fra flere soldater om dette spørgsmål.

I almindelighed er det sådan, at når en soldat får lørdag-søndagsorlov, får han det